

La clau del temps

Havia arribat Nadal i, com tots els anys, Pere estava planejant què podria fer aquells dies de vacances. Era un xiquet molt familiar, li agradava fer plans amb la seua família. Aprofitava els dies de festa per a fer amb ells coses típiques de Nadal: manualitats per a decorar la casa, muntar l'arbre, elaborar rebosteria casolana, anar a la fira o al circ...

Quan es va alçar va baixar al garatge i va començar a traure les caixes de cartró on estaven guardats tots els complements nadalencs. Les caixes estaven pleníssimes ja que cada any anaven fent i guardant més manualitats. Hi havia algunes que no es podien ni tancar i totes estaven amuntades unes damunt d'altres. Quan va aconseguir baixar-les totes de la prestatgeria, es va adonar que al fons hi havia una caixa diferent. Es veia diferent a les altres perquè era més menuda, de fusta, i estava totalment tancada. Quan Pere la va agafar, va veure que, fins i tot, estava tancada amb un cadenat. Es va quedar pensatiu perquè mai havia vist aquella caixa. Potser perquè fins aquell any sempre havien sigut els seus pares els que li havien tret els adorns ja que ell no arribava allà dalt... o tal volta, algú volia amagar aquella caixa?

No obstant això, Pere volia saber què contenia aquella misteriosa caixa i es va posar a buscar la clau. Al cap d'una estona va sentir que alguna cosa metàl·lica queia de la balda més alta de la prestatgeria. Va mirar a terra i va veure la clau. Sense dubtar-ho va obrir la caixa. Allí dins hi havia milers de fotos, fotos en què eixia fotografiat son pare i una altra gent que ell no coneixia, però que, finalment, va deduir que es tractava de la família del pare. Pere sols coneixia els iaïos per part de sa mare. Sabia que tenia altres iaïos paterns però mai els havia conegut ni havia sabut res d'ells.

En aquell moment, Pere va recordar que, de tant en tant, son pare es posava trist i melancòlic com si li faltara alguna cosa i, aleshores, va decidir preguntar-li quina era la raó. Va pujar a casa per a parlar amb ell però no li va dir res d'aquelles fotos. A son pare li va costar bastant explicar-li coses sobre la seua família perquè havia passat molt de temps i era com si les haguera oblidat. A poc a poc, es va anar soltant i va confesar al fill que trobava molt a faltar la seua família. Aleshores, Pere li va dir que l'acompanyara al garatge per a mostrar-li tot el que havia trobat.

Quan el pare va vore totes aquelles fotos es va posar a plorar, ja que li recordaven moments molt feliços en companyia dels seus. Però també va recordar que havien tingut una discussió molt forta i, des d'aquell moment, no s'havien tornat a vore ni a saber res uns dels altres.

Pere li va aconsellar que els telefonara i intentara arreglar les coses. El temps anava passant i potser algun dia seria massa tard per a poder arreglar les coses. El pare estigué pensant tot el dia si telefonar o no i, finalment, la seua dona també li va dir que se sentiria millor si ho feia. Per tant, al dia següent, va agafar el telèfon i es va decidir a telefonar. A l'atra banda del telèfon va contestar una veu que Toni no coneixia i va penjar. Però no es va quedar tranquil, volia saber què havia passat amb la seua família, i va anar fins a la casa on havien viscut sempre. Va cridar al timbre i li va obrir una dona que no coneixia, però quan va parlar es va adonar que era la veu que li havia contestat al telèfon. Li va preguntar si allí encara vivien el senyor i la senyora Palau i la dona li va dir que sí. El va fer passar dins i asseguts al sofà va vore els seus pares. Havien passat molts anys, tots s'havien fet majors, però es van reconèixer de seguida. Ell va anar corrent a fer-los una abraçada i els pares es varen posar molt contents. Els pares li van explicar que aquella dona estava per ajudar-los ja que ells ja no podien fer moltes coses sols. Tots tres van estar xarrant durant moltes hores, es van posar al dia contant-se coses. Toni els va dir que al seu fill li agradaria molt conèixer els seus iaies i que, gràcies a Pere, ell estava allí.

Els iaies li varen dir que havien estat molt de temps esperant aquell moment i que no volien que mai res els tornara a separar.

Toni va decidir que podien passar tots junts les festes de Nadal i així va ser. Les dues famílies -paterna i materna- varen passar les festes junts i es varen fer moltes fotos que guardaren en aquella misteriosa caixa de fusta.